

Ne-am întâlnit pe fugă de cealaltă parte a Oceanului. Totul s-a dovedit prea confuz și a sporit stresul unui turneu deja dificil, așa că am convenit să amânăm rezolvarea situației până la întoarcerea noastră în SUA. Odată ajunși acasă, ne-am întâlnit la un restaurant unde Mike mi-a ridicat în slăvi clauzele îmbunătățite ale noului contract. *Era* mai bun decât vechiul act, dar acum, că venise momentul socotelii, voiam să știu cum fusesem tratat sub fostul contract înainte să semnez ceva nou. Aveam așteptări simple: procentaje normale pentru management, producție și publicare. Să împărțim mălaiul și să ne vedem de drum. Eram pe val! Partea dificilă trecuse. Problema era că eu *nu* asta semnaseam. La început fusesem prea intimidat de ideea unor contracte pentru a le lua în serios. Acum venise vremea să stăm și să judecăm, iar dacă aveam să prelungim colaborarea, trebuia, înainte de a mă angaja cu încredere într-o nouă învoială cu Mike, să înțeleg la virgulă termenii contractuali. Mi se părea de bun simț.

Am cerut un avocat. Mike și reprezentantul său legal mi-au găsit unul. M-am gândit că e la cacealma, dar tot voiam să văd ce se va întâmpla. Ne-am întâlnit la un restaurant din New York City. Avocatul s-a concentrat asupra termenilor îmbunătățiți ai noilor convenții de colaborare, ferindu-se totodată să aducă în discuție repercusiunile celor vechi. Știam că tocmai acelea aveau să determine rezultatele financiare finale ale ultimilor cinci ani de colaborare dintre mine și Mike, motiv pentru care voiam să știu ce *prevedeau*. M-a îmbrobodit. Am rămas cu senzația că bâjbâi prin dedesubturile relației mele cu Mike. Regulile jocului erau foarte diferite aici față de cum erau în studio sau în turneu, unde știam ce și cum, știam exact ce se aștepta de la mine. Acea era lumea mea. Aici, intrasem în ultimul cort, acela de la capătul promenadei, unde în capul mesei stă *afacerea* cu muzică. În partea dreaptă șade un contabil ochelarișt, cu cozoroc verde, încovoiat peste mașina de socotit în care lovește cu degetele, fiecare lovitură fiind un nou cui în sicriul tău. În stânga, muzica, având o expresie indecisă pe figură, este legată de scaun și are căluș

în gură. Ironia sorții făcea că eu însumi eram răspunzător în bună parte de existența aceluia cort acolo, în colțul micului meu carnaval personal. Mike n-ar fi trebuit să fie așa hrăpăreț, însă asta se datora și faptului că fricile mele de novice, nesiguranța și refuzul de a-mi asuma vreo răspundere îl încurajaseră în acest sens. Asta e.

Aveam nevoie de un sfat. Cineva din afara influenței lui Mike. Cât lucraserăm la *Born to Run*, prietenia mea cu Jon Landau se cimentase. Știam că Jon nu este mai presus de propriile-i sentimente sau interese. Cine este? Dar Jon nu vorbise niciodată de rău și nici nu minimalizase realizările lui Mike. Nu se propusese niciodată pe sine în altă ipostază decât aceea de prieten și producător. Știam că nu există altă persoană în ale cărei inteligență și corectitudine să am mai multă încredere, așa că l-am sunat. Prin intermediul lui Jon l-am cunoscut pe Michael Mayer, avocat. Mike Mayer era un tip solid, cu păr creț și o încredere de sine care ar fi mutat munții din loc. După ce mi-a studiat contractele, i-am făcut o vizită la birou, unde m-a informat plin de veselie că sunt cele mai proaste contracte pe care îi căzuseră ochii de la ale lui Frankie Lymon încoace. Mi-a spus că indienii Lenape (tribul nostru din Jersey) făcuseră o afacere mai bună când vânduseră Manhattan-ul pe douăzeci și patru de dolari decât așa face eu dacă s-ar păstra clauzele acelea. În urechile mele a răsunat... sclav!... jecmănit!... conflict de interese!... Eram pregătit pentru asta. Și eu credeam că sunt niște contracte de rahat, o simplă formalitate, și tot ce conta cu adevărat era ce urma să spună Mike, ce avea să facă el.

După aceste dezvăluiri neplăcute, am stabilit o întâlnire cu Mike pe subiectul noilor noastre contracte într-un bar mic din New York City. M-a ținut într-o vrăjeală continuă, până seara târziu. Eu am refuzat să semnez și am ajuns să râdem amândoi de să ne prăpădim; am comandat băutura după băutura. Mike și-a depănat povestea lacrimogenă, timpul petrecut împreună, sacrificiile, bla-bla-bla. Mike era întotdeauna o persoană foarte agreabilă, așa că mi-a făcut plăcere să-i ascult pledoaria. Semăna

cu un vânzător de mașini la mâna a doua care nu și-a făcut norma săptămânală, la cum se chinuia să mă convingă să semnez. Dar deja eram obișnuit cu tertipurile sale. Cumpăraseră de la Jules Kurz (chipurile pe un dolar!) jumătatea lui Jimmy din contractul cu mine după ce Jules o luase ca garanție pentru un împrumut de care avea nevoie Jimmy. Era maestru în evitarea creditorilor și deținea o sumedenie de calități infame care el susținea vesel că sunt necesare.

Un exemplu grăitor: când semnaseră cu Columbia, Mike a vrut să mă asigure imediat pentru un milion de dolari. Mi-a spus că a investit enorm în mine și ce s-ar face el în caz că aș muri? Am refuzat. La douăzeci și doi de ani, nu-mi pica bine să scoată cineva un milion de pe urma morții mele. Ca de obicei, Mike nu s-a dat bătut. A încercat să îndulcească pastila aranjând ca o parte din bani să ajungă la părinții mei. „Uite ce-i, bieții tăi părinți vor primi o căruță de bani și mie nu-mi vor datora un sfanț. MĂ OCUP EU DE TOT!“ Nu. „Nu crezi că-mi datorezi asta?“ Nu. Într-un sfârșit, Mike a scos artileria grea, nu știu ce mare mahăr din asigurări care îi garanta că va bate palma cu mine. Ne-a închis pe amândoi într-o cămăruță de la Columbia Records. L-am lăsat pe tipul ăla la patru ace să-și facă damblaua câteva ore, în vreme ce Mike aștepta afară. Nu-mi spunea nimic nou. Era tot vechea poveste: investiția lui Mike, mama și tata, bani pe gratis, nici un cost pentru mine... Trebuia doar să întind copita! I-am spus că sunt superstițios și că nu vreau să atârne deasupra capului meu o primă de un milion de dolari. După o după-amiază lungă și obositoare, tipul m-a privit în ochi și a spus: „Băiete, am nevastă și copii. Dacă picăm la învoială, împușc un comision gras. Ce zici?“ Miiiike!

Mike a intrat pe ușă; s-a uitat la killer-ul pe care îl asmuțise asupra mea și-l lăsase să mă hărțuiască cu orele; a intuit în ce direcție mergeau lucrurile; a înțeles că încercase și nu-i ieșise; și a spus: „Hei, jigodie, lasă-l în pace pe băiat. Dispari în pula mea de-aici!“ Țasta-i omu' meu!

Aici, la bar, Mike o lua de la capăt... realizările, John Hammond, *Time*, *Newsweek*, un disc vândut într-un milion de exemplare... Îl iubeam pe Mike – îl iubesc și acum – și, în ciuda recentelor descoperiri privitoare la contracte, voiam să ne continuăm colaborarea. Fusesse o nebunie, dar și amuzant, și ajunseserăm pe val. Spre capătul unei seri bahice, l-am oprit pe Mike în mijlocul monologului său cusut cu ață albă. „AJUNGE, DĂ-MI PIXUL!“. Am mai dat pe gât un pahar de Jack Daniel's și, având în fața mea pe masă perspectiva clară a următorilor cinci ani din viață, am dat să semnez pe prima linie punctată. Nu era o glumă. Urma să semnez... din nou. Poate o făceam doar ca să scap de povara tuturor chestiunilor ăloro organizatorice, aspectele tehnice, zona în care mi-era rușine de propria ignoranță. Mi-am spus că oricum mă doare în pulă de bani. Aveam deja ce îmi trebuia: o formație, un acoperiș deasupra capului, mâncare, mașină, chitară, muzică, o casă de discuri, un public în formare. Ce dracu', eram singur, aveam doar douăzeci și cinci de ani, socotelile alea mă depășeau complet și eram sătul până peste cap de lumea complicată a adulților care te zăpăcesc cu HÂRTIILE ALEA CRETINE! Să scăpăm odată de căcatul ăsta și LĂSAȚI-MĂ SĂ CÂNT!

Îmbibat de prea mult whisky, am pus pixul pe hârtie. Și atunci am simțit o mână lăsându-se pe a mea. Și o voce a spus: „Nu, nu așa“. Era Mike. Hârtiile alea nu aveau să fie semnate niciodată, iar de relația mea cu Mike urma în scurt timp să se aleagă praful.

Ultima întâlnire

Într-o dimineață m-am întâlnit pentru ultima oară cu Mike acasă la mine, în cartierul Atlantic Highlands. Începea să crească tensiunea din cauza chestiunilor nerezolvate. Lumina intra dinspre Sandy Hook Bay prin geamurile panoramice din față când ne-am așezat să lămurim totul o dată pentru totdeauna. Eram

doar noi doi. Cunoșteam acum întregul conținut al fostelor noastre contracte, dar ce însemna asta în comparație cu noi?... Muzica, publicul, experiențele comune, sentimentele reciproce... Am început: „Mike, știu că sunt niște contracte defavorabile mie, dar nu contează. Se pot îndrepta, sunt doar niște bucăți de hârtie. Le putem rupe și să le refacem de la zero. Avem X sumă de bani pentru cinci ani de muncă. Hai s-o împărțim și să mergem mai departe. Spune-mi doar cât îmi revine mie și cât, ție“. Mă interesa un răspuns sincer și rațional. În schimb, Mike a spus: „Păi... depinde. Dacă semnezi cu mine pentru încă cinci ani, o parte semnificativă din sumă va fi a ta. Dacă nu... probabil foarte puțin“. Am știut din clipa când Mike a spus „depinde“ că avem o problemă. Încă cinci ani din viață pentru un procent onest din cei cinci ani de muncă scurși deja nu era genul de ecuație pentru care luasem chitara în mână, îmi clădisem viața și îmi croisem un viitor, indiferent cât de neînsemnat. Mike a plecat.

În zilele următoare am mai negociat puțin și a fost cât pe ce să ajungem la un acord. Multe dintre clauzele noilor contracte aveau să se aplice retroactiv contractelor anterioare și vechile înțelegeri aveau să fie invalidate. Eram mândru și ușurat, crezând că am ajuns la un numitor comun rezonabil. La scurt timp după aceea am primit un telefon de la Mike. Mi-a explicat că tatăl lui îl sfătuisese să nu renunțe la cioara din mână (acea jumătate de milion de dolari) în condițiile în care nu are nici o garanție a succesului viitor. Am încercat să-i explic, la rândul meu, că nu e vorba despre nici o cioară, că riscurile oricum le împărțim, dar n-am avut cu cine să vorbesc. Cuvântul tatălui părea să atârne mai greu decât al meu. Am pus receptorul în furcă, am format numărul din nou și am spus: „Trimite avocații“.

Mai târziu mi-a picat fisa că poate descoperisem un punct nevralgic al încrederii lui Mike în mine. Ce moment „bine“ ales! Asta ar fi contrazis tot ce știam despre el și tot ce simțeam pentru el încă din ziua când ne-am cunoscut. Nu exista om mai fidel ca Mike Appel. Activam însă într-o branșă foarte volatilă,

unde minunile de o zi sunt cu ghiotura și o jumătate de milion de dolari reprezintă o sumă peste care cei ca noi s-ar putea să nu mai dea niciodată. Știam cum gândea Mike, știam că i-ar fi extraordinar de greu să renunțe la controlul asupra acelei sume. *Nimic* este destul de ușor de împărțit, dar *ceva*... aici e buba, mai ales primul și foarte posibil singurul tău *ceva*.

Am stat multe nopți treaz întrebându-mă ce înseamnă banii și contractele? Ce cuantifică, ce simbolizează? Se părea că, pentru Mike și pentru mine, însemnau *ceva* mai mult decât prietenia noastră, mai mult decât tot ce făcuserăm și mai puteam face împreună. Mai mult decât trecutul, prezentul și viitorul nostru. Nesiguranța și patima nestăpânită a lui Mike, poate împreună cu propria-mi ignoranță asumată, convingerea intimă că toate acele *hârtii* nu înseamnă nimic făcuseră ca ele să intervină între noi. Distruseserăm bucuria, afecțiunea și încrederea pe care le investiserăm unul în celălalt.

Ce semnificau pentru mine contractele?... Control? Putere? Autodeterminare? „Sandy, de-acum nu mai am nici un șef“? Încăpățânarea ca *afacerile* să se muleze după viziunea mea asupra lumii? Poate că da. La fel era și pentru Mike?... Putere, control, recunoaștere din partea părintelui său, drept de proprietate asupra succesului nostru și confirmare personală a modului în care *el* vedea relația noastră? Mulți, dacă nu cei mai mulți manageri abili de școală veche aveau o latură machiavelică. Idolul lui Mike era managerul lui Elvis, colonelul Tom Parker. Îmi plăcea mult Elvis și aranjamentul ar fi funcționat de minune pentru noi doi, numai că eu nu aveam *să fiu* Elvis. Zilele acelea apuseseră. *Eu* încercam din răsuputeri să *nu* fiu Elvis. Forțe interioare puternice mă motivau să-mi modelez conștient muzica și viața pe care o aveam de trăit. Te lăsam să mă ajuți, aveam nevoie de ajutorul tău, dar îmi trebuia certitudinea că eu dețin controlul. Asta era toată ideea, dincolo de entuziasmul, de încântarea cu care descopeream cum îmi dezvolt talentele; la asta se reduceau toți anii de muncă și acesta era muntele de care se izbise acel „depinde“ al lui Mike. Pe acest subiect eram, din principiu, de neclintit.